

Девід Діксон

Співробітник редакції церковних журналів
(Грунтується на справжніх подіях)

Донаван націлив свою рогатку на порожню бляшанку від супу, що стояла на пеньку.

Він натягнув гумову стрічку.

“Що ти робиш?”—запитала його молодша сестра Дана.

“Дивись сюди!”—сказав він.

Шльоп!

Коли Донаван відпустив гумову стрічку, маленький камінець полетів уперед. Кілька листочків на найближчих деревах зашелестіли. Але бляшанка залишилася на місці. Донаван поклав рогатку в задню

кишеню. Він промахнувся. Знову!

Дана нахилила голову вбік. “А що мені потрібно було побачити?”

“Нічого,—сказав Донаван.— Збирайся. Ми йдемо додому”. Вони рушили в напрямку дому.

Донаван буцнув ногою палицю, яка лежала на шляху. Як би він не намагався, здавалося, що він не може правильно користуватися татовою рогаткою. А йому вона так *подобалася!* Йому завжди подобалося користуватися нею, коли тато по роботі їхав з міста.

От як зараз. Це допомагало почуватися ближче до тата, коли він не міг його бачити.

Він витягнув рогатку із задньої кишені й повільно покрутив її в руках. Груба кора вже давно стала гладенькою. Тато зробив рогатку з товстої гілки дерева і користувався нею багато років, перш ніж віддати Донавану.

Того дня тато вказав на бляшанку з-під супу. “Коли ти зосереджуєшся, можуть відбуватися дива”. Донаван досі пам’ятав, що сталося потім. Тато націлив рогатку і збив бляшанку з-під супу. З першого пострілу! І він зробив це так легко. Донаван так за ним сумував.

Він усе ще думав про тата, коли засинав того вечора.

Наступного ранку Донаван приніс рогатку до свого улюбленого місця, де росли дерева, щоб спробувати знову.

“Зосередься...”,—сказав Донаван, пильно дивлячись на бляшанку на пеньку. Він узяв ще одного маленького камінчика і натягнув рогатку.

“Тато не полишає спроб, навіть якщо не все виходить добре”,—подумав Донаван.

Донаван намагався не думати про всі ті попередні рази, коли він не влучав. Він заплющив одне око, саме так, як навчав його тато. Він *дійсно* зосередився. Донаван не дивився ні на що інше, крім червоної бляшанки від супу.

Глибоко вдихнувши, він відпустив гумову стрічку.

Шльоп!

ДЗЕНЬ!

Донаван закліпав від подиву, оскільки бляшанка впала з пенька. “Я влучив!—сказав він.— Так!”

Пізніше того вечора Донаван сів біля мами після вечері. Він підняв рогатку.

“Сьогодні я нарешті влучив у бляшанку”,—промовив він, усміхаючись.

“Молодець!”—сказала мама.

“Знаєш, я думаю, що найбільше за все у світі мені подобається рогатка”,—сказав Донаван.

“Невже?”—запитала мама.

“Ага! Тому що вона допомагає мені думати про тата і почуватися ближче до нього”.

Мама усміхнулася. “Думаю, він зрадіє, коли дізнається про твої почуття. І знаєш що? Тато буде

вдома вже через три

дні. Ти можеш продемонструвати йому своє нове вміння”.

Донаван уже не міг дочекатися! “У мене виникла ідея”,—сказав він.

Хлопчик побіг шукати Дану. Він міг навчити її стріляти з рогатки так само, як його навчав тато!

“Слухай, Дано,—сказав він.— Хочеш навчитися стріляти з найкращої рогатки на Ямайці?” ●

Коли ти зосереджуєшся, можуть відбуватися дива.

Найкраща рогатка на Ямайці

ІЛЮСТРАЦІЇ ГРЕГА НЬЮБОЛДА

Що конкретно допомагає вам почуватися ближче до когось у своїй сім'ї?